

HET WAANZINNIGE COMLOT

HET WAANZINNIGE COMLOT

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

Misdaadroman

Mysterie

Fictie

Alle gebruikte namen van personen, onderlinge relaties en gebeurtenissen vermeld in dit boek zijn fictief. Gelijkenis met bestaande personen, relaties en situaties berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2025 Walkees

PROLOOG

Vijf vriendinnen, allemaal eind twintigers, en al vriendinnen sinds het begin van de middelbare school. Slechts één van de vijf is getrouwd, één is verloofd, en drie zijn vrijgezel, waarvan één gescheiden. Niet echt buitengewoon bijzonder, dus.

Het buitengewone komt in het leven van de vijf naar voren tijdens hun jaarlijkse weekend weg, weg van de dagelijkse sleur. Dit weekend zal voor altijd het absolute begin van het einde van die dagelijkse sleur betekenen. Niemand denkt aan het begin van dit weekend aan een bijzonder einde. Misschien zelfs het einde van de vriendinnengroep?

Dat dit begin van het einde er is geweest, wordt pas later duidelijk, wanneer het vrolijke weekend weg verandert in een drama. Wanneer bepaalde gebeurtenissen geen toeval meer kunnen zijn. Wanneer de vriendinnen beginnen te beseffen dat er onverklaarbare dingen gebeuren die hen allemaal raken. En dan komt zelfs het besef dat geen van hun levens nog veilig is, maar ook groeit de afbrokkeling van vertrouwen. Het plezier ebt weg, de angst stijgt, en de stress groeit naar een onbeheersbaar niveau.

Toch blijft het heel lang een mysterie, en blijft er een sprankje hoop dat de schuldige van alle ellende niet een van de vriendinnen is.

Meer dan vijftien jaar innige vriendschap staat op het spel, en voordat degenen die overblijven het antwoord op het mysterie en alle drama en ellende krijgen, gaan deze vijf vriendinnen door de grootste beproevingen uit hun leven. Een onvoorspelbaar einde blijft lang een probleem.

Wat begint als een sprookje, eindigt als...

HOOFDSTUK 1

***H**et was een stralende dag, op deze vrijdag in mei. Petra Visser parkeerde haar auto voor de deur van het huis van haar vriendin Bella Vermalen, de enige getrouwde vriendin van het groepje van vijf hartsvriendinnen.*

De vijf vriendinnen waren allemaal ongeveer van dezelfde leeftijd en waren al een hecht groepje vriendinnen sinds de middelbare school. Ze woonden allemaal in dezelfde wijk, in Rotterdam-Alexander.

Bella Vermalen was op dat moment de enige van de vijf vriendinnen die getrouwd was. Ze heeft samen met haar man Pieter een grand café in het centrum van Rotterdam. Bella, door de vriendinnen Bel genoemd, is zo'n beetje de moeder van het stel; zo wordt ze ook vaak genoeg Ma door hen genoemd.

Susan Dirks (Suus) is zo'n beetje de tweede in de hiërarchie van de groep, ook al is er geen van de vijf die deze hiërarchie ook echt zo voelt. Susan is strafrechtadvocate bij een gerenommeerd advocatenkantoor in Rotterdam, en is verloofd met Bram Tuitert, die eigenaar is van diverse sportscholen.

Maria de Groot (Mar) is de stilste van de groep, vrijgezel, en heeft een introvert karakter. Zij is zelfstandig fysiotherapeut in een groot medisch centrum in Rotterdam.

Patricia Duivendijk (Patries) is, in tegenstelling tot Maria, de luidruchtigste binnen de groep, en heeft meestal het hoogste woord. Een echte Rotterdamse, die absoluut geen blad voor de mond neemt. Patricia is ook vrijgezel en werkt als tandartsassistente bij een tandartspraktijk in Rotterdam-Alexander.

Petra Visser (Peet) is een jaar geleden gescheiden van haar man Frank van Laarhoven, die eigenaar is van een kledingboetiek in Rotterdam-Alexander, waar Petra na hun scheiding ook is blijven werken.

Het was net half één geweest en Petra was een half uur later dan afgesproken. Ze had de hele dag vrij genomen van haar werk, maar had te veel tijd nodig gehad om te pakken voor hun jaarlijkse weekend weg. Bella had haar al aan zien komen en opende de voordeur van haar prachtige hoekwoning in een van de mooiste wijken van Rotterdam-Alexander, voordat Petra deze bereikte. Ze had direct een boodschap voor haar vriendin.

“Hé tut, waar bleef je nou? Ik zit al een half uur op je te wachten en verga van de honger. Ik heb mijn auto al in de garage staan, dus jij mag rijden, nu. Zullen we je koffers maar even binnenzetten? Dan gaan we eerst lunchen. De andere meiden zullen er al wel zijn, behalve Patries, omdat zij vanmiddag weer eens geen vrij kon krijgen. Zij komt om ongeveer vier uur hierheen, hopen we dan maar. De anderen gaan na de lunch met ons mee terug. Ik hoop dat ze niet te veel bagage bij zich hebben, anders moet er misschien toch één met een taxi volgen.” Petra liet Bella maar doorpraten, terwijl ze ondertussen haar koffer al uit haar auto had gehaald en achter haar nog steeds pratende vriendin naar binnen liep. Ze zette de koffer op de grond in de hal en wilde zich alweer omdraaien, toen Bella haar zoemende telefoon uit haar broekzak nam en opnam.

“Ik zie dat jij het bent, Suus. Worden jullie ongeduldig? Een kwartiertje, dan zijn we er. We rennen nu mijn huis uit, doe!”

Typisch Bella, ze gaf Susan niet eens de kans een woord uit te brengen. Petra lachte er maar om en opende ondertussen haar auto alweer.

Twintig minuten later liepen Petra en Bella het Grand Café binnen, waar ze met Susan Dirks en Maria de Groot hadden afgesproken voor de lunch.

Bella en haar man Pieter waren eigenaar van de zaak en runden deze samen. Patricia Duivendijk, de vijfde vriendin van het groepje, zou dus later naar het huis van Bella komen.

Ze zagen Susan al naar hen zwaaien, vanaf de vaste tafel van de meidengroep, zoals ze het soms noemden. Toen ze aan de tafel plaatsgenomen hadden, had Susan ook direct haar woorden klaar.

“Wij zitten hier te sterven van de honger, dames, maar laten we er maar geen woorden meer aan vuil maken. Wij hebben al besteld, voor jullie ook. Jullie bestellen toch altijd hetzelfde? Laten we nu maar even relaxen en vast een voorproefje op onze reis nemen, maar jij mag maar één wijntje, Peet, jij moet nog rijden. Ik hoop wel dat Patries op tijd zal zijn vanmiddag.” Eindelijk kregen de anderen ook de gelegenheid iets te zeggen, waar Bella direct gebruik van maakte.

“Zo, meiden, zijn we er allemaal klaar voor? Ik zie dat jullie onze eerdere afspraken in ieder geval al nagekomen zijn; één koffer per persoon, dus dat past dan allemaal wel in die bus van Peet.” Ze werden onthaald met gelach en gejuich, maar Petra had al wel een opmerking klaar voor Bella.

“Mijn auto is geen bus, Ma. Dat heet een SUV, en zo groot is die nu ook weer niet. Gelukkig hoeven we alleen maar naar het vliegveld, want anders zou het nog een moeizaam ritje kunnen worden, zo volgepropt als mijn auto toch zal zijn, met z'n vijven en dan ook nog vijf koffers en handbagage.

Ik hoop ook dat het Patries uiteindelijk toch is gelukt om ook maandag vrij te krijgen, want het wordt nu dus wel voor het eerst een lang weekend.

Heerlijk, ik kijk er alweer zo lang naar uit. Oh, daar komt ons eten, geloof ik, volgens mij rammelen we allemaal.”

Patricia Duivendijk stond al voor de deur van Bella's huis te wachten, toen de vier andere vriendinnen terugkwamen van hun lange lunch. Nu was het Patricia die direct commentaar had op de lachende en jolige geluiden makende meiden.

“Zo, jullie hebben je tijd wel genomen, zeg. Het is al kwart over vier, en zijn jullie wel nuchter genoeg om in het vliegtuig binnengelaten te worden?” Ze werd beantwoord met gejuich, en Petra Visser wees alleen maar naar de twee koffers die naast Patricia stonden.

“Hey klager, jij overtreedt zelf de regels; je hebt twee koffers en ook nog handbagage bij je. Dat is niet volgens afspraak. En wees maar niet bang. Voordat we dat vliegtuig binnenlopen, zijn wij weer helemaal nuchter, tenminste, als het op het vliegveld niet te gezellig wordt tijdens het wachten, ha-ha.” De stemming was buitengewoon goed en iedereen zette zijn koffers bij de auto van Petra, die samen met Bella hun bagage uit het huis haalde. Toen alles in de auto was geladen en iedereen had plaatsgenomen, reed Petra weg, terwijl het in de auto steeds luidruchtiger werd.

Een klein uurtje later had de groep ingecheckt en hadden ze al snel plaatsgenomen in een drinklokaal, zo dicht mogelijk bij de gate waar ze later zouden boarden. Iedereen zat aan een niet-alcoholisch drankje en Bella had daar een opmerking over.

“Ik denk dat we er wijs aan hebben gedaan even met de alcohol te stoppen, meiden. Over minder dan drie uur landen we, en gaan dan eerst op ons gemak inchecken in het hotel en maken ons klaar voor onze eerste nacht van plezier in het bruisende Barcelona. Om een uur of tien gaan we dan een gezellig terrasje opzoeken in het centrum en bestellen we een flinke kan met overheerlijke sangria en een grote schaal tapas. We blijven dan een paar uurtjes gezellig op het terras van de tapasbar om aan het weer te wennen, en gaan dan om een uur of twaalf richting de BoomBastic Club. Daar gaan we genieten van meeslepende reggae-muziek en mooie mannen, tot in de vroege uurtjes.”

De kan Sangria was op en het was inmiddels tien uur in de avond, dus liep alles nog volgens schema. Susan, die de pot bijhield had afgerekend en riep de andere meiden toe haar te volgen. Zij wist als enige waar de club zich bevond, omdat ze er het jaar ervoor een paar keer met haar verloofde was geweest, tijdens hun zomervakantie. Ze verbleven toen ook al in hetzelfde hotel als waar de meiden nu logeerden.

Tot diep in de nacht hadden de meiden plezier in de club, maar om drie uur vond Bella het welletjes. Ze probeerde de anderen ervan te overtuigen dat als ze morgen niet de hele dag wilden verslapen, het nu toch echt tijd was om te vertrekken. Alle anderen waren het met Bella eens, behalve Petra.

“Hebben jullie niet gezien wat een kanjer ik aan de haak heb geslagen? Kijk, hij zwaait al naar me, en zie je dat? Hij heeft een fles champagne besteld. Gaan jullie maar lekker, ik blijf nog even.” Dit ging er niet in bij de anderen, en Bella was de eerste die direct reageerde.

“Nee, nee, geil dronkenlapje. Samen uit, samen thuis is een van onze belangrijkste regels, afgesproken en beloofd, ook door jou. Het is nu genoeg geweest, we hebben nóg drie dagen. Vraag hem zijn telefoonnummer, maar geef hem het jouwe niet, hoor je? Ook dat is een afspraak die we hebben gemaakt. We wachten op je bij de garderobe, en laat ons niet te lang wachten, hoor je?” Petra strubbelde nog even tegen, maar gaf zich toch gewonnen.

Vijf minuten later voegde Petra zich weer bij haar wachtende vriendinnen, waarvan Susan de jas van Petra al klaarhield. Petra was weer, of nog, in een jolige stemming en hield triomfantelijk een fles champagne in de hoogte.

“Kijk eens, meiden. We hebben nog een heerlijke afzakker voor als we terug in het hotel zijn, dankzij Fernando, de scheet. Oh, je hebt mijn jas al, Suus? Nou, die heb ik eigenlijk niet nodig, ik ben zo al heet genoeg, hi-hi.” De drank had de tong tamelijk losgemaakt bij Petra.

Op weg naar het hotel was er maar één die sprak, maar eenmaal in de hotelkamers was zij ook de eerste die lag te snurken, volledig aangekleed op het bed, met de fles champagne nog in haar hand. De groep meiden had twee ruime kamers met een tussendeur. Petra en Susan hadden een kamer met twee bedden, en de andere drie hadden een kamer met drie bedden.

De champagne werd door Bella uit Petra's hand gehaald en in de minibar geplaatst, voor een moment dat iedereen weer fit zou zijn. Nu was het binnen tien minuten stil in beide kamers, en was iedereen in een diepe slaap.

De volgende morgen om acht uur schrok iedereen wakker van een gillende Bella, die totaal in paniek was.

“Wakker worden, Petra is weg, en toen ik haar probeerde te bellen op haar mobiel kreeg ik het bericht dat de telefoon uitgeschakeld was.” Terwijl Bella door de kamers ijsbeerde, was het Susan die als eerste reageerde.

“Hoe kan dat nu? Toen ik gisteren de kamer inliep, heb ik haar schoenen nog uitgetrokken en een laken over haar heen gelegd. Ze lag toen nog steeds als een varken te ronken. Ik ben al snel zelf ook in slaap gevallen en heb verder niets gemerkt of gehoord. Ze heeft niet van kleren gewisseld, want die zie ik nergens liggen, en haar schoenen zijn ook weg. Wat kan dit nu te betekenen hebben?”

Nu was het Patricia, die even wat geruststellende woorden wilde uiten.

“Joh, meiden, geen paniek. Jullie kennen haar toch? Die is altijd vroeg wakker, of ze nu gedronken heeft of niet.”

Toen schrokken ze allemaal van een deur die openging. Al snel zagen ze Petra binnenkomen, met een gezicht alsof ze nog in dromenland was. Maar het was niet alleen dat wat zichtbaar was. Er was ook angst op haar gezicht te bespeuren.

Ze ging op het bed van Bella zitten, en alle anderen zochten een plekje rond haar heen. Ze begon zelf als eerste weer wat te zeggen.

“Wat is er gisteren gebeurd? Ik ben toch met jullie mee teruggegaan?”

Ik kan mij niets meer herinneren, en vanochtend werd ik wakker in een of andere hotelkamer hier verderop. Ik schrok me wezenloos en ben direct opgestaan en heb het hotel verlaten zonder verder iemand te zien. Ik geloof niet dat er iets met me gebeurd is; ik had al mijn kleren van gisteren nog aan. Zelfs mijn schoenen had ik nog aan toen ik wakker schrok. Ik heb echter een vreemde smaak in mijn mond, en mijn hoofd voelt verdoofd aan.” Zoals altijd nam Bella weer de leiding.

“Wij gaan nu eerst naar een ziekenhuis. Je wast je niet, en je verkleedt je ook niet. We gaan je helemaal laten onderzoeken. Daarna bepalen we wat we verder doen, maar we moeten ook zeker dat hotel zien te vinden, en daar vragen wanneer en hoe je daarbinnen bent gekomen, en wie die kamer heeft betaald, waar je wakker bent geworden. Je handtas zag ik hier vanochtend naast je bed, dus dat maakt het al onwaarschijnlijk dat jij die kamer hebt betaald. Maar nu eerst een ziekenhuis opzoeken. Kom meiden, snel aankleden, en dan laten we bij de receptie een taxi bellen naar het dichtstbijzijnde ziekenhuis.

HOOFDSTUK 2

***E**en uur later was Petra in het ziekenhuis naar een onderzoekskamer gebracht, en zaten de andere vier vriendinnen in een wachtkamer, tamelijk zenuwachtig en totaal verward door wat er die morgen allemaal was gebeurd.*

Gelukkig wist het personeel in het ziekenhuis precies wat te doen; blinkbaar was dit iets waar ze eerder mee te maken hadden gehad. Er was zelfs al een vrouwelijke politieagent aanwezig, samen met een collega, die eerst met de onderzoekende dokter had gesproken voordat de dokter naar Petra ging; de politieagent nam nu plaats bij de meiden in de wachtkamer.

Vanwege haar beroep nam Susan nu de taak op zich om uitleg te geven aan de politieagenten. Gelukkig spraken deze Engels, dus ging het allemaal redelijk vlotjes.

De politieagent in burger die blinkbaar de leiding had, vertelde dat de dokter Petra zou onderzoeken als mogelijk slachtoffer van verkrachting, hetgeen een aantal kreten van ontzetting teweegbracht bij de vriendinnen. De politieagent haastte zich de gemoederen wat te kalmeren, met een meer uitgebreide verklaring.

“Er is nog geen reden te panikeren, dames, dit is allemaal normale procedure. Het zegt nog niets, en het kan goed zijn dat er helemaal niets noemenswaardigs is gebeurd. Terwijl we wachten, kunnen we misschien proberen te achterhalen waar jullie vriendin deze morgen ontwaakte.

Ze kan daar niet lang geweest zijn overigens, want jullie vertelden, haar om half vier nog op jullie kamer gezien te hebben en dat zij dus vanmorgen om even over acht de kamer weer binnenliep. Ze kan dus maximaal vier uur in dat andere hotel verbleven hebben, als het een hotel was.”

Verder kwamen ze eigenlijk niet, omdat de vriendinnen verder niets wisten. Er werd dan maar gewacht, en een half uurtje later kwam de dokter de wachtkamer binnen. Natuurlijk liep Bella direct op de dokter af, maar de leidende politieagent sneed haar snel de pas af.

“Dokter, in het belang van ons onderzoek zou ik graag eerst willen horen wat uw bevindingen zijn. Allereerst, is er volgens u sprake van verkrachting, of een ander lichamelijk delict? Daarnaast zou ik ook graag willen weten of er, indien u daar al iets over kunt vertellen, sprake is geweest van drugsgebruik. Nu kon Bella zich niet meer stilhouden.

“Drugsgebruik? Hoe komt u daarbij? Wij gebruiken geen van allen drugs, agent.”

“Het is inspector, mevrouw, maar om even direct op uw woorden te reageren: er bestaat ook zoiets als onvrijwillig drugsgebruik, maar daar hebben we het later eventueel over. Ik wil nu eerst graag de dokter horen, dokter?” De dokter glimlachte, en begon de vragen van de inspector te beantwoorden.

“Er zijn geen tekenen waargenomen van lichamelijk geweld of verkrachting. Sterker nog, volgens mij heeft de dame in ieder geval de laatste vierentwintig uur geen seksueel contact gehad. Wel hebben we sporen van een vorm van ecstasy in het bloed aangetroffen. Welke, hebben we nog niet vast kunnen stellen; dat zal nog een aantal uren op zich laten wachten. Wat we hierover al wel kunnen zeggen, is dat het geen GHB betrof.

Mevrouw blijkt inmiddels weer helemaal in orde te zijn, maar ik raad wel aan het in ieder geval vandaag kalm aan te doen.

Oh, mevrouw neemt op het moment een douche, en de zuster zal laten weten wanneer u bij uw vriendin kunt, en haar wat mij betreft dus mee kunt nemen. Inspector, voor u heeft mevrouw al een mededeling gedaan. Ze herinnerde zich plotseling de naam van het hotel waar ze vanmorgen was wakker geworden: El Mundo." De inspector reageerde direct.

"Dank u wel, dokter. Voor ons is dit even genoeg. Wij komen later vandaag nog bij u terug voor de uitslag van het toxicologisch onderzoek." Dan richtte hij zich tot de vriendinnen.

"Dames, wij moeten nu verder. Ik verzoek u straks terug te gaan naar uw hotel, natuurlijk wanneer uw vriendin daar klaar voor is. Wij zullen u daar dan snel weer bezoeken, mogelijk met meer nieuws."

Een uur later waren de vriendinnen weer allemaal terug in het hotel, waar ze in het restaurant aan het ontbijt zaten. Petra was inmiddels weer redelijk op krachten, maar was nog steeds redelijk ongerust, omdat haar geheugen haar nog steeds in de steek liet wat betreft de uren van afwezigheid. Er werd nog steeds flink gespeculeerd en gegist, toen Bella's telefoon ging. Ze nam op en de anderen probeerden allemaal te volgen waar het telefoontje over ging. Het werd al snel duidelijk dat het de politie betrof, en na een paar minuten verbrak ze de verbinding weer en gaf ze uitleg.

"Nou, dat is vervelend om te horen." De uitslag van het toxicologisch onderzoek heeft uitgewezen dat er sprake is geweest van een vorm van MDMA in het bloed van Petra, een drug die als zogenaamde partydrug wordt gebruikt, maar die in sommige gevallen momenten van hallucinatie teweeg kan brengen. Wat die inspector van de politie verder te vertellen had, zinde mij nog minder. In het hotel waren ze niet verder gekomen, want niemand daar wist iets te vertellen over het verblijf van Petra. Zij had daar in ieder geval niet ingecheckt, en ze konden niet herleiden in welke kamer zij dan enige tijd had doorgebracht.

Hiermee houdt het voor de politie op, omdat er geen bewijs is voor enig misdrijf. De drug kon net zo goed door Petra zelf bemachtigd en ingenomen zijn. Hij gaf nog wel aan dat het natuurlijk ook mogelijk is dat iemand het middel, ongezien, in Petra's drank gedaan zou kunnen hebben. Omdat er verder echter geen sporen van geweld zijn aangetroffen, zal het onderzoek worden afgesloten.”

Dit bracht een kakelende groep vriendinnen teweeg, die ieder zo hun idee naar voren brachten. Susan riep iedereen tot de orde en nam het woord.

“Meiden, kom op. De politie kan inderdaad weinig doen, en die heeft wel wat beters te doen. Laten wij ons hier nu niet ons weekend mee laten verpesten. We weten allemaal dat Petra dit niet zelf heeft veroorzaakt, maar ze is weer redelijk in orde zo te zien, dus ik denk dat we het maar als een vervelend avontuur moeten zien. Natuurlijk gaan we niet meer terug naar die club, en ik denk dat we er zelfs slim aan doen ons te verplaatsen, gewoon voor alle zekerheid.

Ik stel voor dat we hier vóór twaalf uur uitchecken, en dan naar een wat dorpser plek gaan, maar nog steeds bijzonder prettig om te verblijven. We kunnen rond drie uur in Blanes zijn, een prachtig plaatsje dat direct aan het strand ligt en waar je heerlijke strandtenten en bijzonder leuke uitgaansgelegenheden vindt. Wat denken jullie daarvan? En Petra, hoe sta jij hier tegenover?” Eerst had Maria, de fysiotherapeute, een opmerking voor Petra.

“Peet, ik ga jou straks, voordat we uitchecken, even flink onder handen nemen. Daarna ben je weer zo fris als een hoentje, dat beloof ik je.” Petra was totaal oké met beide voorstellen, en de rest van de groep ook.

Na het ontbijt, waar de stemming alweer vrolijk en positief was, ging de groep al lol makend richting de kamers. Iedereen nam een verkwikkende douche en pakte zijn koffers om klaar te zijn voor vertrek. Bella zocht een hotel in Blanes, aan de boulevard, en Maria ging met Petra aan de slag.

Om twaalf uur precies stapten ze allemaal weer volledig in vakantiestemming in een ook door Bella geregeld busje, wat hen naar het hotel in Blanes zou brengen. Onderweg was de stemming weer goed en sprak niemand meer over de onverkwikkelijke uren van de ochtend. Petra was ook weer in een uitstekende stemming.

De rit duurde maar iets meer dan een uur, dus om half twee die middag liepen de meiden het hotel in, en weer een uur later zaten ze met z'n allen op het terras van een gezellige strandtent, met de tafel vol met tapas en allemaal een heerlijk koel wit wijntje. Ze hadden besloten hier een paar uurtjes door te brengen en ook het diner op het terras te gebruiken. Bella wist dat het eten hier goed was, want ze was hier een aantal jaren geleden ook al geweest, samen met haar man. Ze hadden natuurlijk uitzicht op strand en zee, en hadden ook hun zwemkleding meegebracht, om indien gewenst tussendoor even af te kunnen koelen in de zee.

Petra zat alweer te flirten met de uitbater van de strandtent en Bella had daar een opmerking over.

“Nou, jij bent weer helemaal in vorm, is het niet, Peet? Maar even een mededeling voor je. Ik weet toevallig dat Paolo een gelukkig getrouwde man is, met een beeldschone vrouw. Geen kans dus, meid, want het is een in- en in fatsoenlijke man, dat gaan jullie vast nog wel merken. Hoe smaken de tapas, meiden, en de wijn natuurlijk?” Nu was het dan eindelijk Patricia die gretig het woord nam.

“Laten we nog maar een fles bestellen, wat kan het ons schelen, en trouwens, we eten er goed bij, dus dat kan wel. De hapjes zijn heerlijk, en de ober, die, geloof ik, Antonio heet, is ook niet te versmaden. Of is die ook getrouwd, Bella?” Iedereen moest erom lachen, en Bella gaf aan het niet te weten. Toen kwam Paolo aan de tafel met een koude fles witte wijn in de hand. Hij liet direct merken een slimme zakenman te zijn.

“Señoras hermosas,” begon hij in het Spaans, maar gelukkig schakelde hij daarna over in het Engels.